

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Januari.

Nummer 1.

LJUS I HEMMET.
1894.

Hemmet.

Hemmet.

Om vi skulle uppmana etthundra personer till att säga hvad hemmet är, skulle deras beskrifningar blifva mycket brokiga, derest de sedan sammanväfdes. Den ene skulle beskrifva ett slags hem, den andre ett annat och dessa blefvo olika allt efter som hemmet har varit fattigt eller rikt, haft sorg eller glädje, varit olyckligt eller lyckligt och lemnat mörka eller ljusa minnen åt beskrifvaren.

Hemmet utgöres ej af tak och väggar allena, eller möbler och prydnader. Icke heller består det i rikedomar, god mat och granna kläder. Allt detta kan finnas och likväl kännas det ej vara något värkligt hem.

Vi tänka oss hemmet såsom ett ställe, der äkta makar finnas och ett eller flere barn, som lefva i enhet och sämja och der hvar och en med den förmåga han har, verkar för hemmets trefnad, och der den ene tjenar den andre med inbördes heder. Der är ej alltid öfverflöd på det nödvändiga, men der fins kärlek. Och den lättar livets bördor och utestänger från hemmet de små råfvar, som förderfva det goda.

Modern är alltid medelpunkten i ett lyckligt hem. Kring henne samla sig barnen och de känna hvad gossen kände, som då han tillfrågades, hvar hans hem var, svarade: "der mamma är." Modern är den synliga solen i hemmet, från hvilken utstrålar kärlek, tillsyn, vård och innerlig omtanke om barn och make. Stackars det hem, der ingen moder fins!

Om ett hem skall i längden blifva lyckligt, bör sann gudsfruktan råda inom det samma. Familjens medlemmar böra dagligen samlas kring Herrens ord, läsa någon del deraf och öfva bön. Der detta ej sker blir hemmet tomt, och förhållanden inträda under dagens lopp, som skulle ha blifvit utestängda, om familjen hade gemensamt nalkats nådens tron. Stackars det hem, der ingen bön öfvas!

Om ett hem skall vara lyckligt bör lätjan utestängas derifrån. Genom flitigt begagnande af den dyrbara tiden, genom att arbeta med sina händer det godt är, för att hafva att meddela åt den som är behöfvande, skola många tillfällen till frestelser undvikas, och kroppen komma i ett rätt förhållande till både dag och natt, mat och hvila; och sinnet varda lugnt och lynnet jemnt. Der-

för säga vi, stackars det hem, der lätjan är rådande!

Evangelium om riket.

En serie föredrag om *Kristi tillkommelse* af pastor A. B. Simpson.

I kapitlet.

Sjelfva ämnet.

Uvenne åskådningar göra sig gällande bland de kristna i allmänhet och dessa kunna framställas såsom *post-millenniala* *) och *pre-millenniala*. **) Den förra framhålles systematiskt af dr Whitby i England och har hyllats i allmänhet af de kristna församlingarne i England och Skottland och af deras afkomlingar i Amerika, tills under det sista århundradet. Den andra, eller den *pre-millenniala* hyllades af den första församlingen, och under det sista århundradet har den allt mera kommit till lif i Europa och Amerika, genom flere framstående författare och lärare, deribland sådana teologer som domprosten Alford, professor Delitzsch, dr Tregelles, dr Bonar och många andra på båda sidor om Atlanten.

Det fins många som i hufvudsak hysa samma åsigt som de senare, men drifva sin lära till sådan ytterlighet och med sådan fanatism, att de endast skada och förvirra genom sina förvända tolkningar af profetiorna.

En sansad och ärlig framställning af båda dessa åskådningar vilja vi här i korthet göra.

1. Den post-millenniala åskådningen.

1. Anhängare af denna förklara löftena om Kristi ankomst på ett andligt sätt.

2. Andra tolka den såsom hafvande afseende på evangelii utbredande, sanningens förkunnande genom den kristna kyrkan och världens evangeliserande. Enligt denna åsigt skall Kristus komma i ett andligt tusenårigt rike så vidtomfattande, att Herrens kunskap skall öfvertäcka jorden såsom vattnet betäcker hafsbotten och i en allmän regering af kristliga grundsatser skola krig och orättfärdighet upphöra, och den gyllene tiden af mensklig utveckling och kristlig sanning skall nå sin höjd.

3. Sådant som hänföres till hans ankomst, hvilket ej har afseende på det föregående, skall nå sin uppfyllelse vid hans folks död, då han tar deras ande till den himmel-

*) Sådana som tro att Kristus kommer efter det tusenåriga riket.

**) Som tro att Kristus kommer före det tusenåriga riket.

ska världen. Detta säga de är meningen med hans ofta upprepade uppmaning att alltid vara redo, "ty den stund I icke menen varder människosonen kommande;" och hans löfte till sina lärjungar: "jag skall komma igen och tags eder till mig, att der jag är, der skolen I ock vara."

4. De påstå att det gamla testamentets löften hafva blifvit öfverförda till den kristna kyrkan, och hon har på ett andligt sätt fått ärfva dem, och att all skillnad emellan jude och hedning har försvunnit i den enda nya testamentets församling, som ärft förbundet med Abraham; och de finna löftets land i välsignelserna af evangelium.

5. De lära vidare, att efter en lång tusenårig välsignelse och härlighet skall Kristus komma för att döma världen, och de närvarande tingen skola försvinna under våldsamma omstörtningar, och de döda af alla släkten skola uppväckas, de lefvande i ett ögonblick förvandlas, och skiljsmessa göras mellan de ogudaktiga och rättfärdiga, och en allmän dom hållas, hvarefter hvar och en skall gå till sin egen plats för att evigt straffas eller belönas.

II. Den pre-millenniala åskådningen.

1. Vi tro att Kristi ankomst blir verklig och personlig. Så förkunnades det för lärjungarne och den skall ske på "så sätt" som de sågo honom uppfara.

2. Hans ankomst skulleföregås af den Helige Andes tidevarf, församlingen och evangelium med afsigt att kalla och fostra ett folk för sitt rike utaf alla nationer.

3. Hans ankomst skulle alltid förbias; icke åsidosättas med ett andligt tusenårigt rike, utan något som kan inträffa när som helst, så långt vi kunna se.

4. Det enda tydliga bland föregående tecknen, det mest betydande, var tillbakagäendet och affallet af en stor del af församlingen, hvilket framställes genom liknelserna om ogräset, surdegen och laodesinska ljusastaken.

5. Hedningarne skulle vara de gynnade under tiden. Den skulle kallas hedningarnes tid, och judarne skulle vara de undertryckte och skingrade bland folken.

6. De sista dagarne skulle bli utmärkta för stort affall, ovanlig ondska, våldsamma omhvälfningar i naturen och bland nationerna, och vid slutet en stor vedermöda.

7. Strax innan denna mörka stund inbryter öfver världen, skall Kristus komma och hemta sina heliga, uppväcka de i Herren döda och samla dessa och de lefvande för att möta honom i skyn, att varda trygga i hans närhet, tills mörkret och straffdomen har öfvergått.

8. Judarne, som emellertid förut hafva blifvit samlade till sitt land och nationala oberoende, skola vid denna tid omvändas till Gud och genomgå den jordiska vedermödan, och lida mycket och förlora två tredjedelar af sitt folk, men slutligen räddas och sedan upphöjas under det tusenåriga riket, för att än en gång blifva Guds synnerliga folk och de mest härliga redskapen för hans nåd och magt den öfriga tiden på jorden.

9. En af de mest framstående och olycksbådande företeelser i världens framtid skall antikrist blifva. Han existerade redan ifrån apostlarnes tid som ett ondt system, men han skall vid slutet framstå såsom någon bemärkt personlighet och samla kring sig alla jordens onda krafter emot Guds Son och hans efterföljare.

10. Allt detta skall sammanfalla i den stora vedermödan, då satan, antikrist och jordens gudlösa nationer skola ha nått höjden af sin ogudaktighet, och Gud skall från himlen utgjuta sin vredes straffdomar.

11. Under denna tid skola de uppståndne och förvandlade helgonen vara med Kristus "öfver stormen" och mottaga sin personliga tjänst och belöning och sina äreplatser och sitt välde under det tusenåriga riket och tillsammans bereda sig för Lammets bröllop.

12. Sedan skall hans stora och härliga uppenbarelse dag inträda, då han skall nedstiga med sina helige och dräpa de ogudaktige och upprätta sitt tusenåriga rikets tron.

13. Satan skall då bindas i tusen år, och människorna skola skåda med förvåning och glädje en verld utan någon djefvul.

14. Det nya Jerusalem skall nedkomma och stanna öfver jorden, som en himmelsk stad af härlighet och sällhet; de heligas vistelseort med Kristus under de tusen årens mellanrum.

15. Jerusalem i Palestina skall blifva hufvudstaden för Guds jordiska rike, och judarne skola varda de högste af alla nationer.

16. De andra nationerna skola utan tvifvel finnas till och förökas. De skola alla bli evangeliserade under Kristi och hans uppståndne heliges regering.

17. Helgonen skola regera världen, men de skola ej varda utsatte för död eller menskligt behof. De skola vistas i de högre regionerna — det nya Jerusalem — men skola hafva tillträde till de lägre och jorden och skola leda händelserna i världen med kärlek och rättfärdighet, och världen skall nå det högsta ideal i fysiskt, intellektuelt och moraliskt hänseende, och paradiset skall återställas.

18. Vid slutat af de tusen åren skall satan varda lös, och ännu skall en ond tid

inträffa, kanske den förskräckligaste af alla.

19. Men den skall upphöra genom den allsmäktige Gudens vrede, och satan skall sedan för alltid instängas i eldsjön.

20. Då skall den allmänna domen hållas, när alla uppväckas från de döda och hvarje människas öde blifver oåterkalleligen och för evigt afgjort.

21. Nya himlar och en ny jord skola bli slutet på det hela, förbannelsen skall borttagas, och tidsåldrar skola framrulla i rättfärdighet och härlighet, och Gud skall vara allt i alla.

Dessa äro endast liksom några utkast till det hela. I det följande skola vi behandla dem punkt för punkt, i den heliga skrifts ljus. Må Anden sjelf undervisa våra hjertan derom och göra oss värdiga sådana viktiga tider och ett sådant härligt hopp. Amen.

(Forts.)

Ljuset i ordet.

Ljuset oss omgifver öfver allt,
Gud har det att lysa sjelf befallt;
Mången fins som likväl hinder hänger
Och med sådant ljuset från sig stänger.

Mången har på mörka berg sig stött,
Och i brist på ljus har fallit, dött;
Må du icke ljuset från dig drifva,
När du sjelf ett ljusets barn kan blifva

Öppna själens fönster för Guds ljus,
Låt det lysa klart i hjertats hus,
Det skall dina kalla tankar värma,
Dig till solen Kristus ständigt närma.

Var ej rädd för ljusets helga kraft
Om det visar att du orätt haft;
Bättre är i tid få se det sanna,
Än att evigt uti mörker stanna

Ljuset följ, ty det kan leda dig
Genom världen på en säker stig
Sedan får du blifva ånglars like,
Bland de salige i ljusets rike.

Prues brudgåfva.

(Från engelskan.)

På trappsteget till ett smutsigt hus i en utkant af London stodo två flickor, båda arbetade på en fabrik der i närheten. En var jemförelsevis väl klädd, bred-

vid den andra och äldre flickan, som hade fyra olika färgade fjädrar i sin hatt och en lugg, som nådde ned öfver ögonen och gaf henne ett dystert utseende. Hon talade och sade:

“Jag säger dig, det är ej värdt att du söker få mig med till en missionsal, ty jag kommer ej att gå dit. Tror du, att jag försakar att dansa och sjunga och göra som jag vill, och i stället gå till din sal för att höra att jag är en syndare!”

Det låg mycket förakt i hennes grofva röst, då hon sträckte på nacken och vände sig långsamt bort från sin kamrat.

“Jag tänkte du kunde det,” svarade den andra. “Jag fäster mig ej vid hvad du säger, Moll, men jag försäkrar dig att jag aldrig älskat någon som jag älskar dig, jag tycker jag kunde låta mitt lif för dig, och detta är orsaken till att jag vill du skulle gå med.”

Hon rodnade, men skrattade på samma gång och svarade:

“Se här Prue, jag vet du metar, men du måste lägga ut ditt bete på annat ställe än för mig. Jag skall ej säga något om din missionsal, ej heller om dem som gå dit, men du skall ej fånga mig, så det lönar ej mödan, Prue, att du försöker.”

Prue såg bedröfvad ut, men endast för stunden, hon slog sina armar kring Moll och på detta sätt gingo de utför den smutsiga gatan.

Någon tid derefter skulle Moll, som var en ung flicka, gifta sig med en ung man, som arbetade på samma fabrik.

“Jag och min Jim vilja att du skall bevisa vårt bröllop,” sade Moll till Prue, och Prue svarade leende:

“Jag skall försöka komma, men jag har ej råd till att skaffa en ny klädning. Jag skulle tycka om att ha en, men stackars mormor behöfver några varma ylleunderkläder och derfor måste jag komma som jag är.”

“Du är riktigt snål!” utropade Moll. “Du sade att du var villig att gifva ditt lif för mig, men likväl vill du ej skaffa dig en ny hatt för mitt bröllop. En hatt med fjädrar är allt hvad du behöfver.”

“Jag skulle hellre önska mig en ny klädning, men det är ej möjligt,” sade Prue, “annars skulle jag vilja ha en, det är visst.”

“Det är inte nödvändigt att du skall gifva dina pengar åt den gamla qvinnan och kläda henne som en drottning, medan du sjelf går fattig,” sade Moll förtretad, “eller är det också kristendom!”

Moll visade sitt hän, men Prue svarade henne lugnt:

“Jag vet ej huru jag skall förklara det, men jag är säker på att det är bättre att

jag skaffar mormor varma underkläder, än en ny hatt för mig. Hon är så god och har ingen annan än mig, och vår pastor säger, att som vårt lif är, så är vår religion.“

“Se så, jag önskar ej veta hvad din pastor säger,” invände Moll. “Men jag måste gå, så farväl och sök att se bra ut på mitt bröllop, ty du får aldrig något sjelf!”

Båda flickorna skrattade åt detta och skildes åt.

Fyra dagar derefter gifte Moll sig och fick namnet fru Jim Allen. Prue gick till brölloppet, men ej i någon ny klädning. Hon gaf likväl Moll en bröllopgåfva, för hvilken hon hade sparat ihop penningar allt sedan hon hade lärt känna Guds kärlek på sitt hjerta. Det var en vackert inbunden bibel och då hon gaf den till bruden, kysste hon henne och sade:

“Läs den när du kan, Moll. Du och din man komma väl någon gång att behöfva tröst.“

Moll skulle ha tyckt om att kasta bort boken — hon var så besviken rörande gåfvan, men hon tog den sägande:

“Åh, ja, min man och jag skola nog läsa den! Trodde du verkligen det, Prue? Men det är just likt dig.“

Tre månader derefter arbetade Jim Allen för en sammetsfabrikant, och då denne beslöt att flytta sin fabrik till Amerika, tog han Jim med sig. Förtjensten syntes honom öfver måttan stor, så att han gerna gaf sitt bifall till att flytta; och fem månader efter bröllopet reste Moll och Jim från England till Amerika. Prue var ledsen att skiljas vid dem, men Moll sökte uppmuntra henne med att hon snart skulle komma efter, “ty jag skall skicka efter dig.“

“Icke så länge jag har mormor att sörja för,” sade Prue. “Jag skall aldrig lemna henne så länge hon behöfver mig.“

Sedan hennes vänner hade rest bort började Prue ännu allvarligare att verka för Herren Jesus. Det var vackert att se, att ehuru hon var en fattig, okunnig flicka, blef hon så småningom upplyst af Guds ande. Och fastän hon umgicks bland obildade och mindre älskliga menniskor, blef hon likväl allt mera gladlynt och behaglig och hon kunde med allt bättre sinne fullgöra sina åligganden. Hennes mormor dog det andra året efter det hennes vänner Moll och Jim hade rest till Amerika, och Prue skulle ha känt sig mycket ensam, om hon inte haft sin Frälsares ständiga tröst och närhet. Hon hade då och då fått bref från dem i Amerika, men intet deri tydde på, att hennes böner hade blifvit besvarade. Hon hade frågat dem, om bibeln, hon gaf dem, hade blifvit läst, men

härfpå fick hon intet svar. Men en dag fram på våren kom brefbäraren till henne med ett rekommenderadt bref. Det var något ovanligt för en fabriksflicka att få ett sådant bref, och en qvinna som lemnade henne det, sade:

“Prue, du beder alltid, jag skulle ej undra på om det inte är något direkt från himmelen för dig.“

“Ja,” utropade Prue, “så är det. Det är från Moll och Jim och de vllja att jag skall komma till dem, och här fins pengar till biljett och mer till; det var roligt.“

“Åh, du kallar det från Herren,” sade qvinnan, “då det är från Moll och hennes man; det tycker jag om.“

Prue brydde sig ej om hvad som sades, hon kände att hennes böner hade blifvit besvarade, och brefvet, som hon hade svårt för att läsa, var som ett löfte från Gud.

“Älskade Prue,” så lydde det, “du bör resa hit och penningarne äro att betala resan med. Moll är klen, men vi klaga ej — hon är lycklig; hon vill träffa dig — därför ej mera för denna gång.

från Jim.“

Hon behöfde ej göra lång förberedelse, endast taga afsked af några af sina trogna vänner och så var hon på väg till sina vänner i Amerika.

Hon var en fridsstiftare, en tröstare och en sjuksköterska bland passagerarne under resan. Hon sjöng och lekte för barnen, läste för och hjälpte de trötta mödrarne, lugnade de larmande fäderna och äfven stillade den vresiga betjeningen och kokken ombord. Så att när hon lemnade skeppet gåfvo de henne en present af 40 kronor, som de hade samlat bland medresande och ett bref, under-tecknad af dem alla. Detta senare var mycket värdefullt för henne, ty det innehöll dessa ord: “Vi önska att tacka eder af allt vårt hjerta för det ni har visat oss hvad en sann kristen kan göra för Kristi skull.“

I rätt tid kom hon fram, och Jim var henne till mötes. Hennes första fråga gällde Moll.

“Huru mår hon?” frågade Prue. “Och känner hon min vän?”

“Ja,” sade Jim med ett gladt leende, “kan du inte se det? Är Moll den ende personen i verlden som du har bekymmer om?”

“Ack, det är väl aldrig möjligt! Är det verkligen så, att i båda älsken min Frälsare?”

“Jag trodde, att det var detta du hade bedit Gud om, Prue? Vi skulle aldrig ha begärt att du rest hit, om det icke hade varit för att visa dig, huru lyckliga vi äro. Och vi hafva en liten flicka och vi kalla henne

Prue; men Moll skall omtala alla nyheter för dig.“

Prue fann Moll vara nära en krympling, illa bränd och vanställd, och hon fick snart veta huru härmed förhöll sig.

De hade hyrt ut ett rum åt en ung man, han bodde hos dem ock arbetade på samma fabrik som Jim. En afton, då Jim hade gått till ett möte, kom denne man hem drucken. Efter en half timmes tid luktade Moll rök och hörde ett sprakande och hon gick en trappa upp och fann rummet i ljus låga. Mannen var i rummet och, blottställande sitt eget lif för faran att blifva innebränd, rusade hon in och drog ut den druckne karlen. Hon lyckades häri, men brände sig så illa, att läkaren trodde, hon aldrig skulle bli så att hon kunde stödja på sina ben.

“Men jag skall,” sade hon till Prue, “ty jag gick in i elden för Herrens skull för att rädda en förtappad själ. Ack, Prue, du har varit vår goda ängel, du måste äfven blifva det för honom. Han är mycket sjuk och är mycket hård till sinnes, och Jim säger, att han tror ingen kan tala med honom om Jesus som Prue, så därför sände vi efter dig.“

“Ack,” utropade Prue, “du har nära nog gifvit ditt lif för honom; detta är mer än alla de ord jag kunde säga honom. Men säg mig huru det kom sig att du lärde känna min vän?”

“Detta är en lång berättelse,” svarade Moll, “men en dag just innan lilla Prue föddes, kände jag mig mycket olycklig och jag sade gång på gång att jag visste jag skulle dö i mina synder, och jag bad Jim läsa något ur min bröllopgåfva. “Jag finner intet här, som jag anser vara af nytta för dig och mig,” sade Jim. Jag tog därför boken från honom och då jag öppnade den, fann jag med ens de orden: “Menniskosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som förtappadt var!” Jag lade bort boken, och jag kände, att detta var allt hvad jag behöfde och då Jim såg att jag var lugn, lemnade han mig ensam en stund. Jag förstod då allt med ens, jag insåg att jag var en syndare, som Jesus har kommit för att frälsa; jag insåg att han sökte mig och jag tyckte jag kunde höra hans röst, sägande: “kom,” och det gaf mig ro, att jag visste han ville komma till mig; och din Frälsare blef då min Frälsare.“

“Det är underbart och skönt,” sade Prue, “men hur kom Jim? Du sade intet härom i ditt bref.“

“Vi tänkte det var bäst att du kom själf och såg det. Sedan Jim såg huru jag kunde uthärda smärtorna efter brännsåren och huru Jesus hjälpte mig att vara tyst och äf-

ven tacka honom, så önskade han veta huru jag hade blifvit så förändrad, och jag omtalade för honom att min frälsare hade gjort det. Han förstod ej detta att börja med, men snart insåg han att han var en syndare. Och han insåg att han behöfde en Frälsare för sin räddning, och han kom till Jesus. O, Prue, vi önska visa dig, huru mycket vi älska dig och hvad din bröllopgåfva har utrett. Jag har nu legat i två månader på detta vis, men jag är lycklig och känner inga smärtor.“

Prue var öfverlycklig att kunna få sköta Moll och hennes barn och hon fick så mycket att göra, att hon hade ingen tid till att besöka den af branden skadade mannen.

Han kom en dag från sjukhuset till det lilla hemmet och såg mager och ärrig ut, men var frisk.

“Jag vill ej tala ett ord till någon människa innan jag har fått se den qvinnan, som räddade mitt lif och fått säga henne mina tankar.“

Moll låg på en soffa i deras bästa rum, och här sammanträffade hon och den man, som hon hade räddat. Här omtalade han för henne icke allenast om sitt lif, som blifvit räddadt, utan äfven att han hade lemnat sin själ åt Gud.

“Jag behöfver ej att någon främling kommer från England och berättar för mig om Kristus,” sade han, “då ni har visat mig honom så tydligt. Jag har ingen erfarenhet ännu att omtala — min själ är ej så full af fröjd som er, men der fins förlåtelse och frid. Jag kan ännu ej vänta glädje efter det lif jag har lefvat, de hjertan jag har villsefört och förkrossat. Jag har fått mera än jag har förtjent — Kristus och syndaförlåtelse.“

Men två år derefter, när han gifte sig med Prue, kunde han säga att han egde allt i Kristus. Han hade sökt rätta det orätta han gjort, och hade gjort allt hvad han kunde, för att vittna att han var en sann kristen.

Moll Allen blef återställd, men hon kommer alltid att bära märken efter branden.

Berättelsen visar huru äfven de ringa kunna vara till stor nytta, då de äro trogna i sin mästares tjenst.

En föreställning på hafvet.

En föreställning på hafvet.

På landet tillkännagifves i teaterannonser om storartade föreställningar. Men några mera storartade än de, som finnas på hafvet, torde knappast en Spaniens tjurfäktare kunna uppvisa.

Hvalfiskfångare veta att omtala de mest härresande händelser, om huru detta stora hafsvindunder har kastat dem och deras båtar som små spånor högt upp i luften.

På vår närliggande plansch se vi en föreställning, der det går ganska lustigt till. Den store hvalen har kommit ibland en skara sälar. Han slänger till med sin stjärt och de dansa högt upp öfver vattnet, på samma gång som han sänder upp sina höga vattenstrålar. De andre sälarna, som skonats från att göra luftsprång, se helt förvånade ut och äro säkerligen glada att få endast vara åskådare och slippa att deltaga i sjelfva föreställningen. Och fastän dessa hafsdjur äro så stora och starka, kan likväl menniskan vara dem öfvermäktige genom sin list och konst. Hon gör såsom löftet till henne innebär, "råder öfver fiskarne i hafvet och öfver foglarne under himmelen och öfver alla djur som kräla på jorden."

"Att Kristus må bo i eder."

Det är ett underbart löfte, som Jesus har gifvit oss, när han säger, att han vill bo i våra hjertan. Vid hvarje hjertas dörr klappar Jesus, och omvändelsen är dörrens öppnande för honom. Då han först inträder finner han att huset behöfver renas och ju mera fullkomligt denna rening sker, dess bättre är det. Högmod måste afsäga sig tronen och girighet lemna nyckeln till sitt förrådshus. "Si, jag gör allting nytt," säger den nye Herren och en välsignad husrensning utför han, då hans genomsökande ande går igenom det hela från vind till källare.

Minnet är ett af de rum i själen, som den gudomlige anden förnyar för heligt bruk. Många af dess samlingar voro idel skräp. Kristus förstör ej sjelfva denna själsförmögenheten; han intar det och fyller det med nya sanningar, och erfarenheter, så att det efter hand blir ett förvaringsrum för glädje. Säll den kristne, hvars minne är uppfyllt

med bibelspråk och dyrbara löften och med glada påminnelser om Guds nåd och märkvärdiga svar på bön.

Minnet är ett förskräckligt fängelse för den, som ser ingen ting uti sig sjelf utan spöken från sin egen syndaskuld och jagas af syner från försummade tillfällen till det goda och ett förloradt hopp. Men för den benådade själen skall minnet rörande de forna synderna medföra en högtidlig glädje vid tanken på att alla dessa äro borttagna genom försonande kärlek. För en sådan som Spurgeon måste minnet ha varit ett underbart kabinett af märkvärdigheter och ett juvelrum af rika och sällsynta erfarenheter, som det samlat under sin lifstid.

Vi kunna ej beskrifva alla afdelningar i hjertehuset, hvilket vår konung nedlåter sig att göra till sin boning. Der fins ett vaktorn, der samvetet håller vakt för att gifva akt på annalkande andliga fiender. Ve oss, om denne väktare somnar i sitt torn! Vid uppgången till detta har anden skrifvit: "Vaken och bedjen! och åter säger jag till alla vaken!" Från denna viktiga höjd skådar tron den himmelska staden med dess portar af perlor och gator af guld.

Vi böra ej glömma ett rum i ett omvänt hjerta, fastän det är litet. Det är den kammare, der tron håller ljuft umgänge i bön med Gud. Detta rum doftar af hans närhet som sade: "den som håller mina bud, han förblifver i min kärlek." Nådastolen står i detta lilla helgade rum och på dess väggar är inristadt den gyllene försäkran att hvad vi bedja i tron, det skola vi få. Der finnas många inskriptioner rörande minnet af ljufliga stunder af begrundande i Frälsarens umgänge.

Detta inre rum är själen helgedom. Det är synnerligen der som Kristus bor i våra hjertan genom tron. Detta är det starka fästet, på hvilket allting beror. Om detta vårt hjertas hjerta försummas och dess dörrjern rosta och dess nådastol öfvergifves, då skall snart hela huset återgå i satans ego. Men så länge Kristus innehar väldet der, är själen full af ljus och vi äro Guds barn genom anden."

Allt detta är ej en poetisk målning eller en dröm af hänförelse. Det är sann och allvarlig verklighet. Jesus Kristus erbjuder allt hvad jag beskrifvit, och mer till, då han säger: "si, jag står utanför dörren och klappar, den som hör min röst och upplåter dörren, till honom vill jag ingå."

Läsare, stänger du ännu lifvets och härlighetens Herre ute?

Teol. dr T. L. Cugler.

Åkaren och blå bandet.

(En händelse från London.)

”Hur mycket skall jag betala?” frågade en herre en åkare, då han steg ur hans dräska.

dräsken var ren och seldonet såg ut att vara nytt.

”Ni är ärlig förstår jag och som det är sent har ni trolig en intet emot, om ni får en extra slant.”

”Tack, min herre,” sade mannen och var i begrepp att åka, då herrn kallade på ho-

Damen satte sjelf blå bandet på mig.

”Två kronor, min herre,” svarade åkaren, ”detta är enligt taxan.”

Han hade ett brunt ansigte, temligen likt drinkarens. Han hade en bra häst, och

nom och sade: ”Kanske skulle det smaka att få en kopp kaffe att dricka? Jag tänker det fins sådant till reds.”

”Det fins intet som jag tycker så bra

om att dricka som kaffe," svarade åkaren och vände hästen. "Han står nog stilla," sade han.

Då mannen kom in framför ljuset kunde man tydligen märka spåren efter starka drycker, men dessa spår tycktes vara i aftagande.

Han hade lagt täcket på hästen och gång på gång såg han ut för att se, om allt stod rätt till. Hans omtanke om djuret var sådan, att herrn frågade: "Ni måtte ega hästen?"

"Ja, min herre," svarade åkaren, "för en vecka sedan tjänade jag andra, nu är jag min egen."

"Det var ett hastigt ombyte, min vän."

"Ja, det är sant, men jag har mycket liten ära deraf. Jag arbetade ej strängt och sparade såsom en nykter och ordentlig man, hvilket somliga göra; men jag tackar Gud, att jag började bli förständig, när jag tog detta." Och i det samma öppnade han sin öfverrock och visade det blå bandet.

"Så, ni har förenat er med vår armé," utropade herrn med förvåning.

"Ja för sex dagar sedan, hvarken mer eller mindre," svarade han.

"Men ni kan ej ha sparat, hvad häst och vagn kosta, på så kort tid. Nykterhet gör underverk, då det är fråga om att spara, men så stort under åstadkommer den ej."

"Jag eger två hästar och en vagn," sade mannen med en viss min i blicken, "och båda har jag betalt och de kommo i förening med blå bandet. Jag kunde omtala huru det tillgick, om tiden medgifver det."

"Jag öns ar ni ville," sade herrn, som kände sig int esserad deraf; "jag ser för närvarande ej huru det var möjligt."

"Det var just en vecka sedan, då jag tillropades af en herre på L-gatan. Han ville åka till . och bad mig köra dit så fort som möjligt, ty han mädde illa. Han steg in, och jag åkte ett stycke väg, men då jag kom midt framför en lykta råkade jag att se in, och fann att vagnen var tom. Jag höll in hästen och öppnade vagnsdörren. Mannen hade jag ej mistat, ty han låg på botten i droskan och var sanslös. Jag vände om och åkte tillbaka till sjukhuset, der jag snart blef insläppt, och då jag hade fått honom in väntade jag en stund, och det upplystes att han hade fått ett hastigt anfall, af hvad slag kunde ej utrönas, men de hoppades att han snart skulle bli bra. De sökte i hans fickor efter något namn, som kunde angifva hvem han var, men funno intet. Jag for tillbaka och satte in min häst, ty det var sent.

På morgonen var jag der tidigt och då jag skakade mattan i vagnen, upptäckte jag

en liten skinnväska. Herrn måste ha haft den i handen, då han steg in, men jag hade ej sett den.

Då tyckte jag om starka drycker och det fattades mig alltid pengar att köpa dem för, så att då jag såg väskan frestades jag att öppna den. Men jag stannade ej för att vidare tänka på saken, utan åkte till sjukhuset så fort som möjligt. Der fick jag veta att herrn hade lemnat det utan att säga hvar han bodde.

Åter blef jag frestad att öppna väskan men jag lemnade den på ett kontor och annonserade att den kunde erhållas mot vederläggning. Då jag kom hem för att byta om hästar på aftonen, kom en betjent och bad mig med ens följa honom till ett stort hus i E. Han sade att väskan tillhörde hans herre. Då vi kommo dit fann jag ett hem så fint att jag aldrig sett ett sådant förr. Herrn, hvilken jag hade fört till sjukhuset, låg der blek och svag, och en älsklig qvinna var der hos honom för att tala med mig.

Herrn sade att jag hade räddat hans lif genom att köra honom direkt till sjukhuset, och båda sade att de skulle vedergälla mig med att skänka mig ett par hästar och en vagn och på så sätt göra mig oberoende af andra.

"Men på ett villkor," sade qvinnan, "och det är att ni går in i blåbandsföreningen. Min afsigt är, att förmå er till att ej lägga edra penningar på krogen; ty jag fruktar ni har begär efter starka drycker, och då gå vanligen pengarne till krögarens ficka."

Jag tyckte det var förståndigt hvad hon sade och det var som om mina ögon med ens hade öppnats för att se hvad jag aldrig förut hade sett. Jag upphörde från den stunden att begagna starka drycker och då hon sade hvad de tänkte gifva mig, kände jag mig så rörd af tacksamhet att jag kunde med möda yttra ett ord. Damen satte sjelf det blå bandet på mig, der det nu sitter. Derpå visade de mig till stallet och der stodo två hästar, med vagn och seldon, färdiga för mig att taga med mig.

"Nu har jag berättat det," och så sågande knäppte han igen sin rock. "Jag har ingått i blåbandsföreningen och är glad öfver att jag så har gjort. Jag är en lyckligare och bättre människa. Det var det bästa jag kunde göra. Och nu måste jag gå, tack så mycket, min herre. God natt!"

Den förenande länken,

eller

ett fattas dig.

Tåget stod vid platformen och passagerarna höllo på att intaga sina platser. Klockan hade ringt, och betjeningen hade tillkännagifvit tågets afgang. Åtskilliga som dröjt till "sista minuten" antingen genom samtal med sina vänner eller med att försäkra sig om att det var godt om tid, hade i sista stunden rusat in i några vagnar längst tillbaka vid plattformen. Vagnarna voro bekväma och sågo lika bra ut som de andre; de stodo på samma spår, de syntes vara afsedda för samma mål, men det var *ett som fattades, endast ett* — de hade ingen föreningslänk med maskinen framtill. De voro afkopplade från det afgående tåget och därför blefvo de kvarstående, medan de andra, på den bestämda tiden, fördes fram med allt hvad som fans i dem.

Läsare, det fins män och kvinnor i världen, hvilka göra samma misstag, då det gäller evigheten, som dessa gjorde rörande tåget, så framt de ej i tid taga varning och byta om vagnar, och skola bli tillbaka, när Kristus kommer för att hemta de sina till himmelen. Är du säker på att icke *du* är en af dessa? Att stiga in i en vagn är en sak, att gå in i den rätta vagnen, förenad med maskinen, är en annan. En sak är att hafva en beaktelse och vara religiös, men en annan är det att vara omvänd; att hafva lifvet i Kristus, i förening med honom; att lefva emedan han lefver.

Det fins vagnar af alla slag, och oomvända menniskor finna dem mycket lätt. De se bra ut och synas vara lika goda som andra, därför nöja de sig med dem i stället för den enda hviloplats, som Gud förskaffat till frälsning, nemligen Herren Jesus Kristus.

Vagnar af sedlighet, nykterhet, namnkristendom, läsning och många andra stå nära intill det mot himlen gående tåget, och många stiga in i dem och vänta att komma upp till himlen; men ingen af dem har någon föreningslänk med Kristus, och därför nå de aldrig dit.

Läsare, jag uppmanar dig, undersök och se efter hvad du litar på rörande din själs frälsning. Ett misstag i detta fall är vådligt och du kommer att hamna med din själ i helvetet i stället för i den himmelska härligheten. Du kan som den unge mannen (Luk. 18: 18) hafva många goda egenskaper, men

ett fattas dig, endast ett och detta är en ny födelse, lif i Kristus, och saknar du det så är du oskicklig för himlen; ty "om man icke varder född på nytt kan man icke se Guds rike."

Läsare, tag varning innan det blir för sent. Många hafva förkastat varningen och gått evigt förlorade. Du kan vara viss på att intet skall föra dig till himlen för att der tillbringa evigheten i Guds närvaro, utan endast frälsningen i Kristus Jesus och honom allena. Finnes du i någon annan vagn, litar du på dina böner, tårar, föresatser eller din sedlighet, så är du bedragen och skall bli tillbaha, då Herren skall uppräknas sina juveler. Skynda denna stund ut ur din bedröfliga ställning och som en arm förtappad syndare fly till Jesus; der och endast der gifves trälsning för tid och evighet.

Den som söker, han finner!

För någon tid sedan var det en blind man i Kina, som sade, då han för första gången hörde evangelium: "detta var hvad jag behöfde." Folket ropade då att han var galen och sade, man skulle drifva bort honom. Men han svarade: "jag är inte galen, men jag vet hvad jag behöfver och hvad jag har bedt om i många år."

Då han skulle blifva döpt, gjorde han följande bekännelse: "Då jag var tjugufem år gammal kom jag, liksom många andra, till den öfvertygelsen, att afguderi var fåfängligt. I förtviflan gick jag en morgon på åkern bakom mitt hus, och såg den glödande globen höja sig i öster och jag föll ned och tillbad den uppgående solen, sägande: "o, sol, tag bort mitt hjertas börda." Och på aftonen, då solen gick ned bakom bergen, sade jag: "o, sol, innan du går ned, lemna en välsignelse efter dig och tag bördan från mitt hjerta." Under två år tillbad jag solen, då hon steg upp och gick ned, men bördan fans likväl kvar i mitt hjerta. När jag då gick för mig sjelf ute i naturen, såg jag upp mot månen och sade: "kanske kan månen frälsa mig," och jag bad till månen ett helt år. Men jag fick ingen frid hvarken från solen eller månen. Dernäst vände jag mig mot de tindrande stjernorna och under ett års tid tillbad jag dem. Men de gäfvo mig ingen tröst. En dag kastade jag mig sjelf på marken och sade: "om det fins en herskare ofvan stjernorna så uppenbara dig för mig!" Men ingen röst hördes

från herskaren der ofvan Och jag fortsatte min trötta bana, tills jag blef en gammal blind man och bar min börda i mitt hjerta, tills jag fick höra ett buller på gatan och frågade hvad det var. Jag gick och hörde en predikant från främmande land. Han beskref den store Guden, och sedan talade han om hans kärlek till människor. Jag kunde ej tåga, utan steg upp och utropade: "det är just hvad jag behöfver!"

Nu står jag här vid dopets vatten, färdig att mottagas i Jesu Kristi församling och jag kan säga såsom Simeon: "Herre nu låter du din tjenare dö i frid, ty jag har funnit min Frälsare, och bördan har tagits från mitt hjerta.

Och de underrättelser, som sedan dess hafva kommit missionären till del, vittna om, att han har blifvit ståndaktig. Han hade sökt och han fann det han sökte. Troligen fins det många i samma belägenhet som han, hvilka, om evangelium kommer till dem, skola med glädje utropa: "detta är just hvad jag behöfde!"

En god fader.

"Omtala för er mamma, att i hafven varit mycket snälla gossar i dag," sade skollärarinnan till två små nybörjare. "O," svarade Tom, "vi hafva ingen mor" "Hvem tar då vård om er?" frågade hon.

"Det gör vår pappa, vi hafva en mycket god fader, ni borde lära känna honom."

Men hvem vårdar sig om er då han är vid sitt arbete?"

"Han ställer allt så väl i ordning innan han om morgonen går bort och likaså då han återvänder på aftonen. Han är målare till yrket, men der finnes föga arbete om vintern, hvarför han ntför grofarbete till våren kommer. Han ger oss en varm frukost om morgonen och derpå går han bort, hvarpå vi till middag äta bröd och mjölk och sedan lagar han en god qvällsmat åt oss, då han återvänder på aftonen; då brukar han omtala berättelser, spela flöjt och rita vackra saker åt oss, ni borde se vår fader och vårt hem."

Kort tid därefter besökte lärarinnan barnens hem och deras fader. Det var endast ett litet vindsrum, prydt med billiga tafflor, vackra höstlöf och dylika billiga småsaker, ej af mycket värde, men ändock prydliga.

Fadern, som just då lärarinnan inträdde, höll på med att laga till aftonmåltiden för sina moderlösa barn, tycktes vid första påseende vara en rå och grof arbetare; men innan främlingen hade varit der lång stund tycktes rummet förvandlas till ett litet palats. Mannens små barn visste icke att de voro fattiga och de voro icke heller så, med en sådan hjelte vid deras sida att utkämpa lifvets kamp.

Denne man, som sökte att göra sina barns annars så mörka lefnadsbana, så ljus som möjligt, talade genom sitt lif bättre om Herren, än mången man med högtidlig ton och fina kläder uti ett dyrbart tempel.

Han var en man, som uti tålmod och undergifvenhet böjde sig för Herrens vilja, visande, att han under de mest ogynsamma förhållanden kunde göra hemmet lyckligt och intagande. Han sökte att lära sina söner att de hellre skulle bära lifvets bördor på sina skuldror än att i framtiden blifva bördor för sina medmänniskor.

Han var såsom barnen uttryckte sig "en god fader," i ordets högsta bemärkelse.

Rättfärdiggörelse.

1. Vi äro rättfärdiggjorde genom *Guds nåd*. Den är källan till vår rättfärdiggörelse. (Rom. 3: 24; Titus 3: 7.)

2. Vi äro rättfärdiggjorda genom *Kristi lydnad*. Den är grunden på hvilken den hvilat. (Rom. 5: 19.)

3. Vi äro rättfärdiggjorda genom *Kristi blod*. Det är vägen, på hvilken den kom till. (Rom. 5: 9.)

4. Vi äro rättfärdiggjorda genom *Kristi uppståndelse ifrån de döda*. Detta är bekräftelsen — beviset för att Gud har antagit Kristi försoning.

5. Vi äro rättfärdiggjorda genom *tron*. Den är den hand, hvarigenom vi omfatta den. (Rom. 5: 1; Gal. 3: 8.)

6. Vi äro rättfärdiggjorda genom *gärningar*. De äro beviset för att vi ega den.

7. Den är af *Gud*. "Hvem kan åklaga dem som Gud har utvalt? Gud är den som rättfärdiggör." (Rom. 8: 33.)

Tio dagars resa under sökande efter den
sanna kyrkan.

Första dagsresan.

I dalsalongen, på en bland de ståtliga ångare, hvilka plöja Mississippifloden, befann sig ett blandadt sällskap, bestående af personer från olika delar af Förenta staterna så väl som af andra länder. Somliga hvilade sig på de mjuka sofforna; somliga gingo oroligt fram och tillbaka i rummet; några läste morgontidningarne, hvilka uppässaren hade skaffat vid sista landningsplats; andra åter samtalade i små grupper; och somliga hade hängifvit hela sin uppmärksamhet åt den senast utkomna romanen eller annan värdelös litteratur. Alla böcker i salongen voro upptagna af passagerarne för att dermed fördrifva tiden, undantagandes en. Den stora bibeln, hvilken någon godhertad person hade ditlagt till allmänt läsande, låg orörd midt på bordet. En ung herre, som gått fram och tillbaka i den närgränsande matsalen, och som observerat boken, kom in genom den öppna dörren, satte sig ned vid bordet samt öppnade den och läste tyst, för sig själf, med en uppsyn af ovanlig vördnad, flere kapitel i följd.

Der fans något i mannens utseende och sätt som särskildt tilldrog sig en dams uppmärksamhet. Den unga damen, som satt till venster om bordet och var iubegripen i ett samtal med en äldre dam, var enkelt men smakfullt klädd, och hennes ansigte ovanligt skönt och uttrycksfullt.

Deras samtal rörde sig om brödbakning, hvaruti den äldre damen ville gifva den unga pastorsfrun några små råd och anvisningar.

Den unge mannen hade, då han satt sig ned för att läsa bibeln, tagit sin blyertspenna, (såsom af en vana att läsa med denna i handen) och han var ljust i begrepp att göra några anteckningar i kanten, då han ihågkommande att det ej var hans egen bok, hejdade sig och lade pennan åsido. Då han slutat att läsa vände han sig likväl till bokens första sida, der han långsamt och omsorgsfullt skref följande rader:

“Må hvar människa med eftertanke omsorgsfullt begrunda Guds ord, blott önskande att lära och lyda hans vilja, utan tvekan,” hvarefter han vördnadsfullt lade ihop boken, och återvände till matsalen. Så snart som han lemnat rummet, skyndade den unga damen med sann qvinnlig nyfikenhet, att läsa hvad främlingen nedskrifvit i bibeln. Sedan

hon läst dessa rader, gick hon för att uppsöka sin man (en ungdomsfrisk man med ädla anletsdrag), då han läst handskriften sade han: “denne man är troligen en kristen och måhända äfven en ordets förkunnare. Det skulle vara nöjsamt att få göra hans bekantskap. Visa mig hvem det är och jag skall bedja kaptenen om en presentation.” Hon gjorde så, och hennes man gick för att få sin önskan uppfylld.

“Herr kapten,” sade han, “känner ni den reslige, mörke unge mannen der borta?”

“Visserligen, min herre, det är d:r Thinkwell, fordom en praktiserande medicine doktor, men numera en rik plantageegare. Hans sommarresidens är beläget endast några mil utanför Nashville.”

“Vill ni kanske hafva godheten göra mig bekant med honom?”

“Med största nöje, men ni kommer troligen att icke finna hans sällskap mycket angenämt, ehuru han är en mycket bildad man. Men ni pastorer hafven edra egna tankar om somliga saker; och doktorn skiljer sig nog ganska mycket från eder rörande dessa omdömen och meningar.

För att säga sanningen,” och kaptenen sänkte sin röst till en hviskning, “så säges han vara en universalist eller fritänkare,” sade kaptenen.

“Detta ökar endast mitt begär efter att lära känna honom.”

“Näväl, jag tänkte blott att det kanske vore bäst att förbereda eder. Han kommer just denna vägen. Jag skall presentera eder nu. D:r Thinkwell, lät mig göra eder bekant med herr Percy, en ung pastor, som med sin fru ämnar resa med oss hela vägen till Nashville.”

“Jag är mycket glad att göra eder bekantskap, herr Percy. Få af vårt ressällskap komma att resa så långt som till Nashville, och jag kommer säkerligen att finna större intresse och nöje uti denna resa genom att vinna någon bekantskap i dalsalongen.”

“Var god och följ mig och lät mig för er presentera fru Percy.” De gingo in i det andra rummet och herr Percy gjorde sin hustru bekant med doktor Thinkwell, och tilläggande för att rätta hennes förmodan att främlingen icke var en ordets förkunnare utan en medicine doktor.

“Min herre,, jag trodde att ni var en förkunnare af evangelium,” sade hon.

“Och hvad var orsaken till denna eder förmodan, fru Percy?”

“Det var en slutsats, som jag gjorde med anledning af den vördnad ni visade vid lä-

sandet af den heliga skrift, och de rader ni skrifvit på dess första blad.“

“Min fru, jag har stor orsak att älska och visa vördnad för denna bok, ehuru jag är aldeles opassande till att vara en förkunnare af dessa härliga sanningar. Det är sant att jag en gång föraktade den. Jag kan ej säga, att jag hatade den, den tycktes mig icke vara värd mera än ett tyst förakt. Nu känner jag att den förtjenar mera vördnad och anseende från alla människor, än hvad den erhåller, till och med från de kristna i allmänhet. Jag kan icke öppna den utan att förvånas öfver den godhet och visdom som Gud ådagalade, då han gaf oss detta sitt ord.“

“Således var ni en gång en fritänkare?”

“Min fru, om ni med en fritänkare menar, en sådan människa, som icke tror att bibeln är en uppenbarelse af gudomligt ursprung, så var jag säkerligen en fritänkare. Men jag gick än längre.»

“Men icke var ni väl en atheist eller gudsförnekare? Jag är van vid att tänka, att ingen människa, med sitt förstånd i behåll, kunde vara en atheist.“

“Om ni dermed menar, en människa som är tillfredsstäld med att veta att det ingen Gud är, så var det ej fallet med mig, men om ni dermed menar en, som allvarligt betviflar Guds tillvaro; en som icke tycker sig finna i naturen nog tillfredsställande bevis på att det finnes en Gud; då var jag säkerligen en atheist. Den människa, som vågar säga med säkerhet, att det icke finnes någon Gud, kan blott anses djerf och oförskräckt; ty ehuru han måhända ej kunde inom sin egen synkrets finna bevis på Guds tillvaro, så kunde han likväl ej vara förvissad att annorstädes ej finnes ett dylikt bevis, såvida han ej hade genomsökt och genomforskat hela det oändliga universum och förstätt att fullkomligt bemäktiga sig dess sanningar; så kunde måhända likväl den värld, som var minst känd, just vara den, uti hvilken Gud vore mest känd, och den enda sanning som var för honom okänd, kunde måhända just vara den sanning, som kunde bevisa Guds tillvaro. En människa, som bygger sin öfvertygelse på så lös grund, må i sanning kallas en däre. Han har sagt i sitt hjerta icke blott att det icke finnes nog bevis för Guds tillvaro, och tviflat derpå, utan tydligt och bestämt sagt, att det finnes ingen Gud. En dylik människa är i ordets rätta bemärkelse, icke en atheist utan en anti-theist — icke blott utan Gud, men emot Gud. Jag var således en atheist, men icke en anti-theist.“

“Ja ber, herr doktor, var god och sitt ned och omtala för oss, såvida ni icke har

något deremot, huru ni blef förd från fritänkariets mörker till trons ljus.“

“Då jag icke trodde på bibelns sanningar, tvekade jag icke att uttala mina tvifvel och orsaken dertill. Jag fann ett visst nöje uti att inlåta mig i dispyt med dem, hvilka jag då ansåg såsom dårar, emedan de trodde på något så otroligt som den kristna religionens läror; och hvarför skulle jag då tveka att nu tala och vittna om min tro på Gud och hans ord, och mer än allt annat hans älskade Son Jesus Kristus, vår dyre Frälsare? Jag kommer därför att finna stor glädje uti att för eder framställa mina erfarenheter och de argument, genom hvilka jag leddes att finna och emottaga sanningen. Men min berättelse är mycket lång, och bevisningsgrunderna äro många och olika, och må synas invecklade, hvarför de fordra omsorgsfull och odelad uppmärksamhet. Vår resa kommer därför ej att gifva oss nog tid därför, men jag hoppas att vi må finna något passande tillfälle dertill innan vi skiljas. Under tiden lät mig hafva ett samtal med eder angående ett annat ämne, uti hvilket I, mina vänner, säkerligen ären bättre under rättade än hvad jag är, och angående hvilket jag för närvarande är i stor villrådighet.

Det är ej så länge sedan jag genom Guds stora nåd fördes att emottaga Jesus Kristus såsom min Frälsare, hvarigenom han äfven blef min herre och konung. Jag känner, att jag är skyldig honom tro och lydnad; och, såvida jag icke har bedragit mig sjelf, så är det min önskan och mitt sanna begär att veta och göra hans vilja. Jag känner att det är hans önskan, att han af dem, hvilka tro på hans namn, fordrar, att de skola bekänna sin tro på honom och förenas med hans församling på jorden. Detta borde jag redan hafva gjort, men en svårighet har lagt sig i vägen, hvilken ännu icke är undanröjd, men uti hvars undanrödjande I måhända kunna hjälpa mig.“

“Och hvilken är denna stora svårighet?”

“Jo, det finnes så många olika denominationer och alla säga sig vara Kristi kyrka, så att jag vet verkligen icke med hvilken jag bör förena mig såsom varande den rätta.“

“Låt mig endast säga,“ svarade herr Percy, “att ni troligtvis icke har undersökt denna viktiga sak uti skriftens ljus; utan har låtit gamla traditioner, vidskepelse eller åtminstone tidigare intryck förvirra eder andliga synkrets, och på så sätt afledt eder uppmärksamhet från sjelfva föremålet för edra forskningar; ty om så icke har varit förhållandet med er, då kan jag ej förstå, huru ni kunde finna orsak till ett ögonblicks tvekan.“

“Tror ni således att de utmärkande egenkaperna för Kristi kyrka på jorden, äro så tydligt framställda uti skrifterna, att det icke är möjligt taga miste angående detta ämne.”

“I sanning, så att det icke blott är lätt att icke taga miste, utan jag vågar säga, att ingen människa med sundt förstånd, som vill taga skriften såsom sin enda ledstjärna, bortkastande allt inflytande af menskliga läror, kan möjligen taga miste. Sedan Kristus har uppenbarat sig, han, som är det förnämsta föremålet i det nya testamentets skrifter, hvilka voro skrifna för att gifva Kristi kyrka, som han hade bildat på jorden, lagar och föreskrifter, skulle det vara underligt, om de hade framställts på ett sätt som vore för oss alldeles obegripligt, så att någon sökande själ skulle hafva svårighet uti att veta, hvad hans rike uti dess väsentliga bemärkelse är.

“Men huru hände det då, min herre,“ att meningarna äro så delade bland Guds barn? Om detta sinne framstår så tydligt, hvarför kunna icke alla upptäcka det och se det i samma ljus? Här finnas presbyterianer och lutheraner, metodister och baptister, och alla påstå de, hvar och en för sig att de äro Kristi sanna kyrka.”

“Förlåt min herre,“ sade en medelålders man, i det han plötsligen såg upp från tidningen, hvilken han tydligen varit sysselsatt med att studera; “min åsigt angående dessa olika kyrkor är icke att hvar och en för sig föregifves vara Kristi kyrka, utan endast att de äro olika grenar af denna kyrka. Jag är en metodistpastor, och jag är förvissad derom, att under det vi tro oss vara grenar af Kristi kyrka, så förneka vi icke att lutheraner, baptister och presbyterianer och alla andra kristna af olika bekännelser äro grenar af Kristi kyrka, likasom vi, förutsatt att de äro på Herren troende.”

“Ni skulle således kunna undanrödja denna svårighet,“ svarade doktorn, “genom att visa mig att det icke är något ämne af större vikt, med hvilken af dess olika samfund jag förenas, alldenstund de alla stå, hvar och en för sig lika mycket på sanningens grund, och jag skulle således lika mycket göra Herrens vilja, om jag förenade mig med den ena som den andra. Förstår jag er rätt, min Herre?”

“Jag tror naturligtvis att mitt eget samfund är det som har rättast, annars skulle jag ej tillhöra det; och således, om jag skulle gifva er ett råd, så skulle jag säkerligen uppmana eder att förenas med metodisterna. Men hvar människa bör vara öfverbevisad i sitt sinne, om hvilket samfund som bäst öfverensstämmer med personens åsigter och

att den troende der kan allra bäst förnöja sig och förkofras.”

“Mina åsigter öfverensstämma ej med edra uti detta ämne. Jag söker nämligen icke efter egna njutningar, utan efter Herrens vilja och befallning. Jag är villig att försaka mig sjelf för att göra hans vilja. Det är därför min önskan, att veta hvilken bland dessa olika kyrkor är den som Han har instiftat och med hvilken Han vill att jag skall förenas. Deras läror äro i sanning mycket olika. De kunna icke alla hafva rätt. De kunna icke hvar för sig vara Kristi kyrka, såvida icke Kristus verkligen har instiftat flere olika kyrkor eller samfund. De kunna icke vara grenar af hans kyrka, såvida han icke bildade en kyrka med flere förgreningar. Detta är sjelfklart. Men om han så gjorde, så måste det också finnas bevis därför uti hans heliga bok;“ vördnadsfullt läggande handen på bibeln, “och ville ni då vara af den godheten att utpeka det för mig; och jag skall då öfverensstämma dermed, förenas med det samfund uti hvilket jag, enligt edra ord, bäst kan njuta af religionens sanningar.”

Så sägande räckte doktorn bibeln åt främlingen, som tog den och svarade under det att han öppnade den, utan att se deruti. “Ni kan ej vänta, att uti Guds ord finna de olika samfunden framställda med olika namn, eller att de skulle varit kända på den tiden, då Guds ord nedskrefs; men vi anse det vara nog, att hvars och ens hufvudsakligaste läror äro grundade på bevis ur skriften.

Om läran och lefvernet uti hvart och ett samfund för sig, står i öfverensstämmelse med skriftens sanningar så äro de alla skrift-enliga.”

“Men förstår ni icke, min bästa herre, att om de skilja sig från hvarandra uti lära, så väl som lefverne, så kunna de icke alla stå i öfverensstämmelse med skrifterna, så vida icke dessa, såsom kyrkan, gifva flera olika lärosystem. Om någon bland dem är skriftelig, så följer naturligtvis, att lika mycket som de öfriga skilja sig derifrån, skilja de sig äfven från skriftens sanningar. Kristus har endast en kyrka, så vida han icke har grundat flere och gifvit dem hvar för sig olika lagar. Jag är säker på, att detta är så tydligt, att det ej behöfver att bevisas. Och hvad jag önskar och fordrar innan jag kan begagna mig af edert förslag, att jag kan förenas med hvilket samfund som helst, såsom alla hvar för sig varande Kristi kyrka och känna att jag gör hans vilja, är, att ni åtminstone gifver mig ett svagt bevis på att denna kyrka verkligen

icke, var en enda utan förgrenad, men att hon gaf olika lagar och läror till olika klasser af menskligheten, eller att han grundade sin församling, för att sedan förgrenas uti skilda samfund. Så långt som mina forskning har hafva gått, har jag funnit att hans rike talas om såsom ett odeladt rike. Hans folk, säges vara ett folk, en herde och en odelad fårahjord. Vi läsa visserligen om olika särskilda församlingar, såsom församlingarna uti Korint och Efesus med flere olika oberoende kyrkor — men de voro alla ett, uti lära och lefverne. De gingo alla efter samma lagar och regler. De hade alla "en Fader, en tro och ett dop." Jag har läst så, men om jag har läst fel, så vill jag vara er mycket tacksam, om ni kan rätta mitt misstag. Ni säger, min herre, att dessa denominationer äro grenar af den sanna kyrkan, om så är, hvar eller hvilket är då trädet, plan, teradt af Kristus, hvarifrån grenarne växa och hvilket är uppamadt af apostlarne? Om den gamla stammen lefver så låt mig blifva införlifvad med den.

Om den är död, hvad kan då hålla grenarne friska och vid lif? Om det gamla trädet är så förvandladt till endast grenar, visa mig då något ställe i skrifterna, som kan bevisa att så är, och något bud hvilket föreskrifver, att jag bör förenas med den gren som mest öfverensstämmer med mina önskingar och åstundan. Jag har visserligen hört att Kristus är vinträdet och att hvarje kristen är en gren uti detta träd, hvarifrån de hemta lif; men jag har likväl aldrig läst, att det finnes en hufvudkyrka, hvarifrån olika kyrkor hafva utgått såsom grenar. Kan ni gifva mig något bevis därför?

"Men min herre," svarade pastorn, "jag nekade icke till, hvad jag förmodar att ingen borde bestrida, nämligen, att det borde finnas ett allmänt band eller en förening mellan de kristna, och att de olika meningar, åsigtter och tvister, hvilka hafva fördelat Kristi bekännare uti så många olika samfund äro högeligen beklagansvärda; men dessutom är ju menskligheten mycket ofullkomlig; menniskorna vilja icke alla se en sak i samma ljus, och således har det alltid funnits och kommer alltid att finnas skiljaktigheter i åsigtter och följaktligen äfven uti praktik."

"Mycket sant, min bästa herre, men detta vidrör icke i det minsta den punkt hvarom vi samtalat. Frågan som jag framställt är denna: Hvad eller hvilket är det samfund, som är instiftadt af Kristus, och hvilken kallas hans kyrka eller rike på jorden? Jag känner att det är min pligt att förenas dermed. Ni gifver mig det svaret, att menskligheten är ofullkomlig, och att åsigtterna all-

tid skola vara delade så att den ene tänker ett, och en annan ett annat. (Forts.)

Anmälan.

För något mer än tio år sedan utgafvo vi den illustrerade tidningen *Ljus i hemmet*. Vi lade ned den, icke i brist på uppmuntran, ty den hade omkring 3,000 prenumeranter, utan emedan vi måste företaga oss en längre utrikes resa. Sedan dess hafva andra göromål hindrat oss att åter upptaga den, ehuru påstötningar derom gjorts från flera håll. Vi tänka nu att genom Herrens bistånd åter utgifva den, men i betydligt förstoradt format. Innehållet deri kommer hufvudsakligen att blifva af uppbygglig art. I de många utländska tidskrifter vi hålla (öfver 30 till antalet) förekomma ofta utmärkta bitar och mången gång hafva vi sagt, då vi genomläst dem: det är skada att man icke kan återgifva dem på svenska. Äfven lemnas deri uppslag till originalartiklar, som vi hoppas kunna bli till stor nytta, och vi blygas aldrig för att säga att vi både låna och anföra från andra, ty i det fallet tro vi att Spurgeon hade rätt, då han sade: "anföra vi ej från andra, så anförs ingen från oss."

Såsom fortlöpande läsning genom hela årgången ämna vi införa »*Tio dagars resa under sökande efter den sanna kyrkan*».

En bok som ej förut varit öfversatt på vårt språk, men som är mycket lärorik, synnerligen som den afhandlar ett ämne, hvilket hör till en af dagens brännande frågor.

Vi komma äfven att beröra frågan om Kristi andra ankomst, och dervid anföra mycket ur pastor A. B. Simpsons utmärkta bok om »*Gospel of the Kingdom*» (evangelium om riket.)

Tidningen utgifves i detta format med 16 sidor i månaden och om antalet prenumeranter blir så stort, att vi se företaget bär sig, skola vi utgifva extra nummer eller bihang, hvari redogöres för världens evangelisering.

Vi hafva i öfver tjugo år arbetat på den litterära banan, och vi veta nog att det är ingen lätt sak att fylla de kraf, som ställas på en tidning, men vi hoppas nu som förr på Gud, att han skall bistå oss i vårt arbete och kröna verket med framgång.

Priset på tidningen blir en krona, postarvudet inberäknadt och hoppas vi att de som gynna företaget, prenumerera så snart som möjligt. Prenumerantsamlare som taga minst 20 ex. kunna insända requisition till undertecknad, då de erhålla hvarjt sjetta gratis.

Göteborg i December 1893.

Redaktionen af *Ljus i Hemmet*.

